

73. Til Margrethe Vestager personligt

Bogen er skrevet til dig i egenskab af konkurrencekommissær, men jeg håber også, du har vilje til personligt at engagere dig i løsningen af et af EU's økonomiske problemer - og en af de legitime grunde til den EU-modstand, der førte til Brexit. Jeg taler om det forbud mod frihandel, som embedsmændene trak ned over hovedet på os.

Vil Kommissionen være med til at redde EU?

Det lyder måske som et retorisk spørgsmål, men det er det ikke. Spørgsmålet er vokset i mit hoved igennem fire årtier, hvor monopolerne non-stop har angrebet mit samarbejde med diverse britiske virksomheder, mens Kommissionen enten har forholdt sig passivt eller direkte har støttet monopolernes uhyrlige løgne. Nogle af mine britiske venner er i dag lykkelige over at være sluppet ud af det korrupte foretagende, som de af et ærligt hjerte opfatter EU.

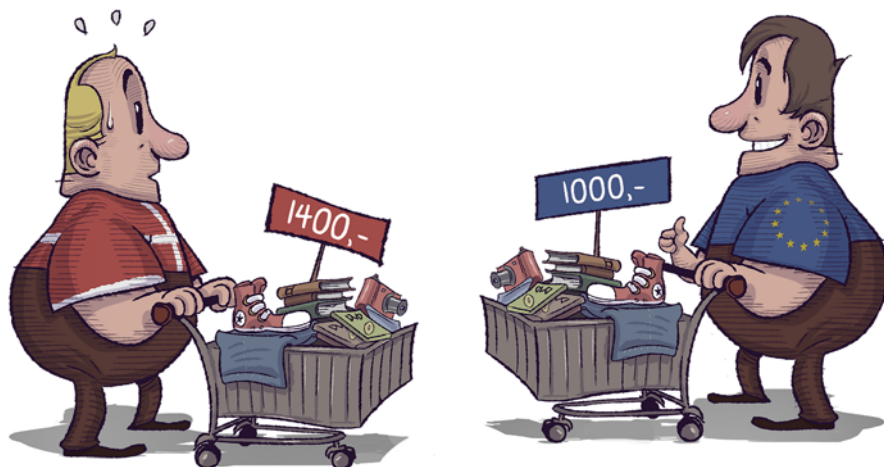
Der er vel flere årsager til Brexit, men jeg fokuserer på et enkelt stort problem, der optager mig, og som optog mange briter: EU's forbud mod frihandel.

- Sludder, EU er garant for frihandel, tænker du måske på tærsklen til at smide bogen ud, for hvorfor spillede tiden på en EU-modstander med knald i låget?

Jamen, jeg er tilhænger af Den Europæiske Union! Det smerter utvivlsomt mig mere end nogen anden, at Fællesskabets mål igennem årtier er blevet undergravet af korrupte embedsmænd, så vi i stedet for et område uden indre grænser har fået et opdelt Europa, hvor det i næsten hele udlejningsbranchens levetid var umuligt for danske videoudlejningsforretninger at samarbejde med producenter i de andre medlemsstater. I 1988 var al udlejning i Danmark kontrolleret af Foreningen af Danske Videogramdistributører - på nær min udlejning. Af særlige årsager lod de mig være i fred indtil 1992, og siden da har FDV kontrolleret al udlejning.

Siden 2002 har det tillige været forbudt at handle med varer fra tredjelandene uden om den danske generalimportør. Altså almindelige handelsvarer. Indtil 2002 kunne danske butiksejere gå ud på det store verdensmarked og købe alle mulige slags varer, men nu er retten til at importere forbeholdt generalimportøren. I min branche kræver import af film på DVD således en tilladelse fra FDV, og det er på forhånd udelukket, at FDV vil give en sådan tilladelse.

Der er intet nyt i dette, og jeg har peget på problemerne før. Allerede i 1989 klagede jeg til Kommissionen over monopolstyret i den danske videobranche, men anonyme embedsmænd sørgede for, at dokumentationen vedrørende overfaldene på videoudlejer Erik Viuff Christiansen og Risskov Bibliotek ikke blev behandlet og heller ikke kom frem til de relevante personer. Hvis Kommissionen havde læst truslerne og erstatningskravene mod Risskov Bibliotek og korrespondancen med den forbløffede britiske leverandør, Beckmann Home Video (side 139), havde den sikkert ikke i forslaget til låne/leje-direktivet skrevet, at man ikke kunne vurdere virkningen af udlåns- og udlejningsretten i Danmark (side 184, afsnit 22).

Dine næste mål som EU's konkurrencekommissær?

Jeg har fulgt din karriere som konkurrencekommissær. Jeg var begejstret, da du blev udnævnt i 2014. På det tidspunkt havde mit projekt karakter af et åbent brev til daværende kulturminister Marianne Jelved, og min ambition var begrænset til at få hende til at forstå, at Kulturministeriets fortolkning af regional konsumtion er unødvendig restriktiv og samfundsskadelig. Det var ambitionen at få hende til at acceptere den anlagte retssag om ophavsretslovens fortolkning (kapitel 47).

Da du blev udnævnt, gjorde jeg dig til min primære adressat, og jeg øgede ambitionen. "Jeg vil redde EU," sagde jeg til mine omgivelser, og hvis du vil være med til det, kan vi i hvert fald gøre EU sundere og stærkere.

Det er et åbent brev, for jeg har ikke ubetinget tillid til, at du får lov til det. "Hun gider da ikke læse dit brev," siger mine venner, og jeg ser også for mig en hær af embedsmænd, der i virkeligheden holder med monopolernes lobbyister, og som vil gøre alt for at tale dig fra at pille ved det lukrative danske marked.

Jeg må også tilstå, at jeg er skuffet over dine svar til Martin Krasnik i *Deadline*. Det bekymrede dig ikke, at forbrugerpriserne i Danmark er meget højere end i de andre medlemsstater. I 2020 lå de ifølge Eurostat 40 % over EU-gennemsnittet.

denskjultekorruption.dk/video62

Margrethe Vestager, 22. oktober 2014

denskjultekorruption.dk/video63

Anders Samuelson, 26. juni 2016

Den måske mest fornuftige kommentar til Brexit kommer fra Anders Samuelson: "Man skal tilbage til kernen, fuldstændig ligesom når en virksomhed er begyndt at brede sig over for mange ting. Så er den eneste rigtige vej frem at finde tilbage til kerneydelsen, og kerneydelsen for EU er fred, frihed og frihandel."

Da jeg i 1985 indledte mit samarbejde med det britiske selskab Lightning, blev konkurrencereglerne omtalt som "Fællesskabets hovedhjørnesten". Da Danmark havde sagt ja til det indre marked, var jeg overbevist om, at EU ville beskytte mig mod FDV's eventuelle indblanding, men nej. Når det kommer til realpolitik, altså de konkrete sager, hvor konkurrencereglerne overtrædes, vender Kommissionens embedsmænd ikke alene det blinde øje til, men hjælper monopolerne med løgne og manipulationer, der må have fået lobbyisterne til at juble af begejstring.

Denne bog - og de over otte års arbejde, der ligger bag - er alt andet lige udtryk for en tro på, at EU har en lys fremtid for sig, *hvis* frihandel genindføres, og *hvis* det indre marked realiseres. Spørgsmålet er, om det er vigtigere for dig end at dække over de løgnagtige embedsmænd, der i praksis arbejder for monopolerne? Det finder vi ud af, når det bliver klart, hvad du gør ved klagerne i næste kapitel.

Baggrunden for mine klager over udlejningsmonopolet (side 140 og 308)

Forbuddet mod Erik Viuff Christiansens udlejning i 1984 blev nedlagt, fordi det lykkedes for Johan Schlüter at aflede opmærksomheden fra ophavsretslovens § 25, så kun § 23, der intet havde med videogrammer at gøre, blev undersøgt (side 99). Johan Schlüters største løgn i fortsættelsen var historien for EU-Domstolen om, at der fandtes en særlov om udlejning af filmværker, og at det var dén særlov, der var anfægtet i sagen. Løgnen blev støttet af den danske regering og suppleret med den oplysning, at det ved spørgsmålets stillelse lægges til grund, at det ønskede forbud mod udlejning "udøves på samme måde, hvad enten der er tale om importerede videogrammer eller indenlandske videogrammer" (side 106). Når det er tilfældet, påvirkes samhandelen mellem medlemsstaterne selvsagt ikke af loven.

Intet forhindrer EU-Domstolen i at tage stilling til fiktive love eller situationer, og spørgsmålet var sådan set relevant nok set i lyset af særloven om udlejning af CD-plader, der i 1985 var indført i ophavsretslovens § 23 (side 73).

Jeg er måske den eneste ud over Johan Schlüter, der vidste, at EU-Domstolen ikke havde godkendt FDV's autorisationssystem, der gjorde det forbudt at udleje importerede film, og vidste, at ophavsretslovens § 25 tillod både salg og udlejning af udgivne eksemplarer. Det ville være risikabelt at angribe min udlejning på det tidspunkt. Johan Schlüter måtte derfor først narre Folketinget til at indføre en lov om udlejning, der lignede den lov, han havde beskrevet for EU-Domstolen.

Han fik ophavsretslovens § 23, stk. 3, vedtaget uden debat ved at foregive, at den slet ikke handlede om udlejning. Han påstod, at bestemmelsen var nødvendig for at lovliggøre årtiers frie salg af smalfilm og videogrammer.

Ikke alle af Johan Schlüters manipulationer og løgne vedrører EU-retten, men nogle af dem gør, og i den forbindelse vil jeg stille nogle opklarende spørgsmål.

Spørgsmål 1: Afhænger fortolkningen af EU-retten af varen?

Hvordan læser du EU-Domstolens dom i Imerco-sagen (side 56)? Ifølge Johan Schlüters svar til Kommissionen havde jeg misforstået ophavsretslovens § 25, der ifølge ham ikke havde noget med filmværker at gøre (side 140).

Imercos fajancestel må efter samme logik heller ikke være omfattet af § 25, for der blev også nedlagt forbud mod Dansk Supermarkeds salg af dette stel. Ifølge Johan Schlüter var det nødvendigt med en særlov om film for at tillade salg af videofilm. Efter samme logik var det også nødvendigt med en særlov om fajancestel for at tillade salget af *Slotsstellet*, ikke sandt?

Men forbuddet mod salg af *Slotsstellet* blev ophævet uden indførelsen af en særlov, hvorefter følgende spørgsmål trænger sig på: Skal EU-retten fortolkes anderledes for fajancestel end for film? Eller var mit, Jakob Stegelmanns og Palle Bo Schmidts salg af videofilm og smalfilm før 1989 lovligt uanset § 25, og uanset at der ikke eksisterede en særlov om salg af film? Og måske var Ole Andersen ikke en idiot, da han henviste til EF i debatten om *Rambo* (side 77)?

Spørgsmålet er relevant i forbindelse med viljen til at løse problemerne med den manglende konkurrence i Danmark. Danske dommere historieforsker gerne for at dække over Johan Schlüters løgne. Både en kulturminister og tre dommere har siden gjort salg af film forbudt for at få Johan Schlüters løgn til at give mening: Grethe Rostbøll (side 147), Mogens Christensen (side 259), Knud Arildsen (side 326) og Ida-Heide Jørgensen (side 397). Hvad mener du om den tids salg af film?

Min klage fra 1989

Johan Schlüters vellykkede trick i fogedretten i 1984 var ikke baggrunden for min klage. Ej heller løggen for EU-Domstolen om særloven om udlejning. Heller ikke den efterfølgende historie om, at det var EU-Domstolen, der havde grebet ind og forbudt parallelimporten (side 126-127). Grundlaget for klagen var FDV's andet angreb på Erik Viuff Christiansen (side 137), fordi det var klart, at præmisserne fra EU-Domstolens dom var overtrådt. Forbuddet mod udlejning blev nemlig ikke udøvet på samme måde for FDV's egne udgivelser.

Det fremgår af fogsedsagen, at Erik Viuff Christiansen skulle tvinges til at lease de meget dyrere videogrammer af FDV. Jeg klagede til Kommissionen, da det var muligt at dokumentere, at jagten på Erik Viuff Christiansen gik ud på, at FDV ville have det danske udlejningsmarked for sig selv. Forbud blev ensidigt nedlagt mod de importerede videogrammer, og de udlejere, der havde samhandel med britiske leverandører, blev mødt med leveringsnægtelse.

Prisniveauet i Danmark for udlejning af videokassetter var næsten tre gange højere end prisniveauet i Storbritannien, og det kunne kun fastholdes, fordi alle, der ville operere på udlejningsmarkedet i Danmark, var tvunget til at adlyde FDV. Når en branche på den måde isolerer det danske marked, kan prisniveauet holdes kunstigt højt, og dét er årsagen til de spektakulært høje danske forbrugerpriser.

Min klage fra 1993

Min klage blev aldrig behandlet. Selvfølgelig frygtede jeg, at min egen udlejning af LaserDiscs under samarbejdet med Lightning ville blive angrebet, og jeg søgte hjælp hos Kommissionen foranlediget af dens eget informationsmateriale, og jeg bad om hurtig indgriben på grund af de aktuelle trusler mod Risskov Bibliotek og Erik Viuff Christiansen. Intet skete, og Kommissionens embedsmænd begravede den dokumentation, der afslørede, hvorfor der ikke skete udlån af videofilm fra de danske biblioteker: De turde ikke på grund af truslerne fra FDV og IFPI!

Spørgsmål 2: Havde Beckmann Home Video uret?

Beckmann Home Video skrev til Risskov Bibliotek: "The copyright holder of one of the films in question, having agreed to films being lent or shown in UK public libraries, cannot then object to you as librarians doing exactly the same thing in Denmark." (side 139)

Faktisk havde FDV og IFPI intet at skulle have sagt om disse videogrammer, der var udgivet af helt andre rettighedshavere.

I 1993 var låne/leje-direktivet vedtaget, men det danske udlejningsmarked var fortsat isoleret. FDV havde fået nedlagt forbud mod min udlejning af LaserDiscs, der nu også vedrørte udgivelser fra Pioneer, som forsøgte at relancere LaserDisc-systemet i Europa baseret på disse udgivelser. Konkurrencen til det teknologisk og kunstnerisk ringere VHS-system blev på den måde svækket af FDV.

Under fogedsagen blev det afsløret, at FDV's rettigheder blot var almindelige licensaftaler til videokassetter (side 288), men det afholdt ikke FDV fra at bruge dem til at forhindre markedsføringen af LaserDisc-systemet.

Jeg klagede igen. Jeg var utilfreds med, at Kommissionen accepterede FDV's isolering af det danske udlejningsmarked, og jeg var havnet i en meget vanskelig situation på grund af Kommissionens passivitet. Det var også en utålelig situation for Pioneer, der ganske vist ikke var involveret i retssagen som part, men som af konkurrenterne på det danske videomarked var afskåret fra at markedsføre deres egne LaserDisc-udgivelser ved udlejning!

Licensaftalen er gengivet i kendelsesprotokollen for Retten i Aalborg fra 1992. Siden har FDV undladt at dokumentere noget som helst. De fører sig bare frem, som om det er en naturlov, at de har de rettigheder, de påstår, at de har (side 163), men FDV har i retssagerne aldrig fremlagt andet end almindelige licensaftaler.

Spørgsmål 3: Hvordan vil Kommissionen besvare Pioneers spørgsmål?

Pioneer støttede min klage til Kommissionen og trådte ind i retssagen som bi-intervenient. Pioneer spurgte i den forbindelse Kommissionen (side 323): "Er det i overensstemmelse med fællesskabsbestemmelserne, at distributionen af de eksemplarer af LaserDiscs, som Pioneer har bragt på markedet i England, i Danmark forhindres af en dansk distributør af videobånd?" Svar savnes stadig!

Kommissionens embedsmænds støtte til FDV's udlejningsmonopol

Med "skjult korrupsion" i titlen menes også korrupsion inden for Kommissionen. Nej, ikke dig og dine politisk udpegede kolleger, men de embedsmænd, som i de konkrete sager agerer på vegne af Kommissionen. Det er her, problemet ligger. Embedsmændene dækker over konkurrencebegrænsningerne i Danmark.

Meget havde set anderledes ud, hvis embedsmændene havde taget mine klager, Pioneers spørgsmål og det indre marked alvorligt, men i skræmmende omfang er de mere loyale over for de forbrydere, der opdeler det indre marked for at kunne tage overpriser i de rige medlemsstater. Ingen behandlede mine klager. Ingen ville tale med mig. Jeg måtte kæmpe alene i seks lange år, før jeg fik spørgsmålet om markedsopdelingen og EU's konkurrenceregler for EU-Domstolen, og så viste det sig sandelig, at Kommissionens embedsmænd kæmpede side om side med FDV for at undgå, at konkurrencereglerne blev anvendt og det præjudicielle spørgsmål besvaret. Kommissionen ville ikke realisere det indre marked for udlejning!

Kommissionens aktive indsats med løgne, manipulationer og kovendinger til fordel for FDV's ønske om at holde importerede videogrammer ude af det danske udlejningsmarked er ikke mindre end rystende. Jeg kunne ikke undgå at miste en del respekt for Kommissionen. Jeg fik i stedet forståelse for den britiske "leave"-vælgers ønske om at forlade EU. Når Kommissionen arbejder på den måde, er det ikke så underligt, at EU-borgerne mister tilliden til EU.

Efter Warner-sagen var der en periode, hvor det så ud til, at Kommissionen tog Fællesskabet seriøst og var indstillet på at gennemføre det indre marked også på udlejningsområdet. Forslaget til låne/leje-direktivet er fremragende, og samtidig blev *European Video Review* udgivet med EU-støtte for at informere om det. Skal man tro *European Video Review*, var ophavsmændene og parallelimportørerne de store vindere, da udlejningsretten blev harmoniseret (side 190).

Piben fik en helt anden lyd, da spørgsmålet om FDV's markedsopdeling nåede EU-Domstolen. Her deltog embedsmændene i den vildledningsaktion, der endte med, at EU-Domstolen undlod at besvare spørgsmålet. Resultatet blev, at FDV's markedskontrol kunne fortsætte uanfægtet. Den gælder principielt den dag i dag.

Da sagen i 1997 blev sendt til EU-Domstolen, og Kommissionen skulle afgive et skriftligt indlæg, skete det på basis af følgende: Informationerne i Warner-sagen, min klage fra 1989, låne/leje-direktivet (og herunder debatten i *European Video Review*), min og Pioneers klage fra 1993 samt byrettens forelæggelse.

Jeg forventede derfor, at Kommissionens embedsmænd ville forholde sig til dette, men det gjorde de ikke. Tværtimod vildledte de både om Warner-sagen og om låne/leje-direktivet, de ignorerede problemstillingen i mine to klager, og som prikken over i'et ignorerede de det præjudicielle spørgsmål og rettens beskrivelse af det konkurrenceretlige problem.

Om Kommissionens indlæg var skrevet af Johan Schlüter selv, kunne det ikke have været mere manipulerende og vildledende. Det uddybes på de følgende sider.

1. Embedsmændene om det præjudicielle spørgsmål (side 328)

Det præjudicielle spørgsmål omhandler to medlemsstaters rettighedshavere, hvor den ene vil håndhæve en markedsopdeling og forhindre den anden i at få adgang til markedet. Det fører med rettens ord til, "at udlejning sker til een pris i eet land og en anden pris i et andet land." Retten tilføjede, at udlejningsmarkedet udnyttes gennem de til enhver tid fastsatte salgspriser.

Kommissionen vidste selvfølgelig godt, at det var sådan, man gjorde. Det var formuleret af Norman Abbott, formanden for den britiske brancheorganisation: "We believe that it is up to the copyright owners, authors or licensees to recover the royalties they require in respect of the subsequent rental of their products by setting the prices to wholesalers and retailers accordingly" (side 189), og det blev bekræftet af den britiske regering i sagen: "Disse eksemplarer er forbundet med en ret til udlejning til almenheden i Det Forenede Kongerige." (side 338)

Fremgangsmåden var så effektiv, at det britiske udlejningsmarked blev udråbt som EU's håb. I starten af 90'erne udgjorde det 38,5 % af EU-markedet (side 333), men Kommissionens indlæg vedrørte hverken videobranchens velkendte måde at fungere på eller det stillede spørgsmål. I stedet foregav Kommissionen på bizar vis, at spørgsmålet handlede om, hvorvidt udlejningsrettighederne er genstand for konsumtion (afsnit 10 i Kommissionens indlæg).

2. Embedsmændene om konsumtion og offentlig fremførelse

Kommissionen tog udgangspunkt i det irrelevante faktum, at princippet om konsumtion ikke finder sted ved offentlig fremførelse (afsnit 13). Derefter lagde den til grund, at udlejning har samme karakter som offentlig fremførelse, hvorefter den konkluderede, at udlejningsretten ikke konsumeres ved samtykke (afsnit 30). I afsnit 31 støttede Kommissionen den sære konklusion på Warner-sagen. Det giver slet ingen mening, idet Johan Schlüters forsøg på at sammenligne udlejning med offentlig fremførelse blev afvist af generaladvokaten (side 115), og fordi det af forelæggelsen fremgik, at udlejningsretten konsumeres ved samtykke (side 105).

Embedsmændenes logik minder om den matematiker, der havde regnet sig frem til, at en humlebi ikke kan flyve. Min fysiklærer var meget klar om den påstand: "Så må beregningerne være forkerte, for en humlebi kan godt flyve."

EU-Domstolen godkendte faktisk en lov, der var beskrevet sådan, at eneretten til udlejning konsumeres, når rettighedshaveren giver samtykke til udlejning. Det er et faktum. Når Kommissionen teoretiserer sig frem til det modsatte resultat, må ræsonnementet nødvendigvis være forkert.

Den forsøgte derefter at begrunde den reelle kovending med Johan Schlüters argument om, at det ellers ikke er muligt at sikre ophavsmænd til film et vederlag, der står i forhold til det faktiske antal udlejninger. Hvorfor inddrage den vildand? Hverken i Danmark eller Storbritannien var der etableret et system, hvor betaling af vederlag for udlejning stod i forhold til antallet af udlejninger!

3. Embedsmændene om tilladelse uden for England

Allerede i afsnit 1 manipulerede Kommissionen: “Det fremgår af forelæggelseskendelsen, at indehaverne af ophavsrettighederne ikke har givet tilladelse til udlejning af laserdisketterne uden for England.”

Det stod der ikke noget om i forelæggelseskendelsen, og hvis det var rigtigt, efterlader det spørgsmålet: Er et sådant forsøg på at opdele Fællesskabet tilladt ifølge konkurrencereglerne? Det fremgår dog af teksten på Warner Home Videos udgivelser, at udlejning *uden* for EU kræver licens, hvilket normalt betyder, at det er unødvendigt med en licens ved udlejning *inden* for EU, og Pioneer var gået ind i sagen, fordi de ønskede pladerne udlejet. Udlejningen var blevet forbudt af FDV, men udlejningen i Danmark var ikke noget problem for udgiverne selv.

Alle britiske videogrammer var udgivet i den forventning, at videoudlejerne ville købe dem og udleje dem. Det var undersøgt af den britiske regering allerede i Warner-sagen: “Fordi man på denne måde kan skaffe pengene til betaling af de licensafgifter, der skal betales ved fremstillingen af videogrammet.” (side 113)

Ingen britisk videoudlejer kunne fremvise en positiv tilladelse til udlejning, og ingen britisk udgiver havde udtrykt ønske om, at filmene ikke skulle udlejes. Det var specifikt FDV (og Warner), der ville isolere det danske udlejningsmarked.

4. Embedsmændene om ophavsretsloven og låne/leje-direktivet

§ 23, stk. 3, er citeret i forelæggelseskendelsen, men den blev gengivet alternativt af Kommissionen, der med tanke på FDV skrev: “Efter dansk ret kræver udlejning af filmværker tilladelse fra indehaverne af ophavsrettighederne.” Det er lidt af en omskrivning. I virkeligheden var ophavsmændene gået ind i sagen på min side i protest mod, at FDV agerede på deres vegne og i strid med deres ønsker.

På intet tidspunkt anerkendte Kommissionen filminstruktørernes rettigheder. Det står i skærende kontrast til bemærkningerne i forslaget til låne/leje-direktivet. Kommissionen omtalte her ophavsmændene som komponister og filminstruktører (side 184). Filminstruktørerne er endda defineret som ophavsmænd i direktivets artikel 2, stk. 2 (side 186).

Der var slet ingen anerkendelse af, at også filminstruktørerne og de udøvende kunstnere har hver sin selvstændige udlejningsret, og ingen løsning på, hvordan det i praksis skal håndteres, hvis udlejningsretten ikke konsumeres ved samtykke.

Retten havde anmodet om, at det præjudicielle spørgsmål besvares på grundlag af låne/leje-direktivet, og alligevel ignorerede embedsmændene fuldstændig det for alle harmoniseringsdirektiver direkte formål: “At industrien kan operere inden for hele det indre EF-marked på hjemmemarkedsvilkår.” (side 182)

På intet tidspunkt var der en anerkendelse af, at Pioneer var trådt ind i sagen, fordi FDV - indehavere af rettigheder til *konkurrerende* udgivelser - havde forbudt udlejningen af Pioneers udgivelser i Danmark. Lightning, Pioneer, og HEX ville gerne operere på det danske marked på samme måde som på det britiske marked.

5. Embedsmændene om konkurrencebegrænsende aftaler

Kommissionen anførte i afsnit 48: “Det fremgår af forelæggelseskendelsen, at der ikke er indgået konkurrencebegrænsende aftaler.”

Det var det pure opspind med det formål at styrke Kommissionens forslag om, at EU-Domstolen skulle undlade at forholde sig til artikel 85 og 86 og sende sagen retur til Retten i Aalborg uden at besvare det præjudicielle spørgsmål.

Det var en klar vildledningsmanøvre i forhold til det præjudicielle spørgsmål, der beskriver det konkurrencemæssige problem som den adfærd, der opdeler det indre marked, så der kan tages forskellige priser i de to medlemsstater.

Spørgsmålet er måske lettere at forstå, hvis der sættes artikler, navne og lande på: “Er artikel 85 og 86 til hinder for, at FDV kan give tilladelse til udlejning af egne udgivelser af filmværker i Danmark og samtidig forhindre udlejning af de eksemplarer, de britiske licenshavere har udgivet i Storbritannien under stiltiende accept af, at eksemplarerne udlejes i Storbritannien.”

Spørgsmålet har den sammenhæng med Warner-sagen, at de centrale betingelser fra dommen i Warner-sagen ikke var opfyldt mere. Som nævnt blev det dengang lagt til grund, at eneretten til udlejning udøves på samme måde, hvad enten der er tale om importerede videogrammer eller indenlandske videogrammer.

I Warner-sagen var der hverken givet tilladelse til udlejning i Danmark eller i Storbritannien. Johan Schlüter var nødt til at opfinde en særlov om udlejning og påstå, at udlejning var skadelig og derfor forbudt. Påvirkningen af samhandelen var indirekte, idet påstanden var, at rettighedshavernes forbud mod udlejning kun kunne håndhæves i Danmark på grund af en særlov. Havde Storbritannien haft en tilsvarende særlov, var udlejning naturligvis også forbudt dér. Men i 1997 var der ikke tvivl om, at FDV's forbud ensidigt var rettet mod de importerede film.

Den anden vigtige forskel var, at Storbritannien havde indført en udlejningsret til producenter, så det kunne ikke påstås, at udlejningen i Storbritannien skete uden deres accept. Alle producenterne ønskede, at videogrammerne blev udlejet. Ingen havde forbudt udlejning, selvom de havde mulighed for det. Retten kaldte det for stiltiende accept, og den britiske regering supplerede: “Disse eksemplarer er forbundet med en ret til udlejning til almenheden.” (side 338)

Der var ikke tale om, at forskellige retsregler påvirkede samhandelen. Det var alene FDV's *adfærd*, der var årsag til, at de importerede videogrammer ikke måtte udlejes i Danmark - og selvfølgelig gik det ud over samhandelen inden for EU!

6. Embedsmændenes støtte til Warners åbenlyse løgn

Ingen løgn var for lille i forsøget på at påvirke EU-Domstolen til at lade være med at forholde sig til FDV's kontrol over det danske videoudlejningsmarked.

Reaktionen på Warners løgn om, at Warner Home Video (UK) slet ikke havde udgivet LaserDiscs i Storbritannien, var blot endnu et forsøg på at bruge en løgn som løftestang for, at det præjudicielle spørgsmål ikke skulle besvares (side 366).

Mine konklusioner om embedsmændenes skriftlige indlæg

Kommissionens embedsmænd gik målrettet efter at undgå, at der blev pillet ved FDV's monopol, og deres metoder var nøjagtigt som Johan Schlüters. Så hvis du, Margrethe Vestager, virkelig ønsker at sikre, at konkurrencen fungerer i EU, bør du måske rette fokus mod embedsmændenes lidt for tætte forhold til lobbyisterne. Hvis du anerkender, at embedsmændenes manipulationer er et problem, kan du se bort fra følgende spørgsmål, men i modsat fald forventer jeg meningsfyldte svar.

Spørgsmål 4: Hvorfor kovendingen om artikel 36 efter Imerco-sagen?

Kommissionen udtalte da om artikel 36 (side 57): "Da Fællesskabet udgør et økonomisk enhedsområde, er en territorial begrænsning af ophavsmandens samtykke ikke mulig inden for Fællesskabet, ligesom den heller ikke er mulig inden for en medlemsstat." Samme synspunkt lå bag Beckmann Home Videos svar til Risskov Bibliotek (spørgsmål 2). Hvorfor Kommissionens kovending?

Spørgsmål 5: Hvad betyder "Et område uden indre grænser"?

Vil du være venlig at forklare begrebet "et område uden indre grænser"? For mig savner det sammenhæng med det faktum, at danske videoudlejere - trods harmoniseringen - aldrig fik lov til at udleje de samme videogrammer, deres kolleger i de andre medlemsstater måtte udleje, fordi de boede i Danmark.

Spørgsmål 6: At operere inden for hele det indre EF-marked?

Vil du være venlig at forklare begrebet "at operere inden for hele det indre EF-marked på hjemmemarkedsvilkår"? Lightning Distribution og Pioneer LDCE fik aldrig adgang til det danske udlejningsmarked, fordi det var forbeholdt for FDV's medlemmer. Vær venlig at forklare dette på en meningsfyldt måde.

Spørgsmål 7: Var støtten til European Video Review (EVR) berettiget?

Ifølge embedsmændene i Laserdisken-sagen havde EVR og de interviewede eksperter misforstået alle elementerne i låne/leje-direktivet. "The Commission doesn't want borders", stod der. Det passer ikke. Issue 2 havde overskriften: "Single Market Boosts Parallel Imports", men det er også forkert. Det er stadig strengt forbudt at parallelimportere udlejningsprodukter, som det handler om. Man kunne læse, at EU-Domstolen advarede Warner: "When Europe's borders disappear, parallel importers will be considered free-market entrepreneurs," men HEX fik aldrig adgang til det danske marked. Endelig kunne man læse, at ophavsmændene var blandt vinderne. Men ophavsmændene har intet fået! Hverken vederlag for udlejningen eller kontrol over udlejningen af deres film.

Hvis embedsmændene i Laserdisken-sagen har ret, har EVR misforstået alt og har ikke fortjent EU-støtte. Trods mine officielle, formelle klager har der ikke været den mindste sprække i muren omkring udlejningsmarkedet i Danmark.

Spørgsmål 8: Hvorfor kovendingen om konsumtion ved samtykke?

Uanset at særloven om udlejning af filmværker i Warner-sagen var opdigtet til lejligheden, var den beskrevet sådan, at konsumtion indtrådte ved samtykke, men Kommissionen argumenterede alligevel for det modsatte.

Hvorfor har Kommissionen vendt sig mod det princip, der sikrer, at musikindustrien og filmindustrien begge kan fungere, som de hver især ønsker - med et salgsmarked og et udlejningsmarked? Og hvorfor skal det nye princip gælde for licenstagere, men ikke for ophavsmændene og de udøvende kunstnere?

Spørgsmål 9: Vil du forklare disse ord fra indlæggets afsnit 38? (side 344)

Embedsmændene skrev i afsnit 38: "Det forhold, at honorering af indehaveren af enerettighederne er knyttet til hvert enkelt udleje eller det antal sandsynlige gange, eksemplaret udlejes, sikrer, at indehaveren af eneretten opnår honorering af sine rettigheder, hvilket ikke ville være tilfældet, såfremt eksemplaret frit kunne udlejes på det danske marked." Kan du forklare mig logikken?

Det var et anerkendt faktum, at vederlag blev betalt på den måde, at det var lagt på videogrammets pris. Det fremgik af Warner-sagen, det blev forklaret under direktiv-forhandlingerne, det var baggrunden for det præjudicielle spørgsmål, og det blev forklaret én gang til af den britiske regering i sagen, så hvorfor i alverden blande en forestilling om vederlag pr. udlejning ind i sagen?

Når vederlaget for udlejningen er lagt på prisen, er der ikke forskel på, om videogrammet købes af en britisk eller dansk videoudlejer. Hvorfor det vrøvl? Det handlede ikke engang om at beskytte et mere retfærdigt dansk system, for heller ikke FDV opkrævede vederlag i forhold til antallet af udlejninger.

Da bemærkningen hverken har relation til det præjudicielle spørgsmål eller til virkeligheden, ses ikke andet formål end at vildlede om problemstillingen.

Spørgsmål 10: Hvorfor indførtes aldrig et betaling pr. udlejning-system?

Jeg udlejede som en salgsfremmende foranstaltning og havde kun relativt få udlejninger pr. eksemplar. Jeg var derfor tilhænger af, at vederlag opkræves i forhold til antallet af udlejninger. Da Kommissionen tilsyneladende støttede et sådant opkrævningsprincip, undrer det mig, at den aldrig satte initiativer i gang for at indføre dette. Nu er der gået 23 år, og intet sted i EU har udlejerne betalt vederlag i forhold til antallet af udlejninger!

Spørgsmål 11: Hvad med ophavsmændenes vederlag?

På baggrund af embedsmændenes dybfølte retfærdighedssans, som udtrykkes i Laserdisken-sagen, kan det kun undre, at Kommissionen aldrig sørgede for, at ophavsmændene fik vederlag i forbindelse med udlejningen af deres værker. Jeg tænker på filminstruktørerne, der i Danmark aldrig så noget til et vederlag for udlejningen på trods af låne/leje-direktivets artikel 4 (side 376).

Forbuddet mod frihandel med tredjelandene

Hvis man lytter til Folketingets medlemmer, dig, dine kolleger, og medlemmerne af Parlamentet, får man indtryk af, at der er frihandel mellem EU og det meste af resten af verden. Bortset fra den kortvarige debat i 2002, hvor der var skepsis over for kulturministerens forslag om at forbyde frihandel (kapitel 40), taler alle som om, at EU ikke alene tillader, men også sikrer frihandel med tredjelandene.

Det passer bare ikke! Hvis det var tilladt for butikkerne at købe Converse' sko på det frie marked, ville mange utvivlsomt gøre det. Dommen over Coop, Harald Nyborg og Lidl er ikke fri fantasi (side 536). Når butikkerne i Danmark tvinges til at købe af den autoriserede danske generalimportør, kan det ikke undgå at føre til kunstigt høje priser, og det slår igennem i prisundersøgelserne.

Siden 2005 har jeg selv været underlagt domstolenes forbud mod at importere DVD-film fra tredjelandene uden tilladelse fra FDV. Forbuddet blev stadfæstet i en ankesag ved Vestre Landsret den 11. januar 2016. Selvom ingen af de berørte film var udgivet af FDV, har landsretten bestemt, at det er ulovligt at importere og sælge DVD-plader fra tredjelande uden FDV's tilladelse. FDV har hertil meddelt, at deres medlemmer kun giver tilladelse til videresalg af egne udgivelser. Gid du ville åbne øjnene for den virkelighed, vi butiksejere i Danmark lever under.

En række udtalelser og tiltag fra politikerne, EU og Kommissionen giver absolut ingen mening i min virkelighed. Lad mig nævne tre eksempler.

Eksempel 1: EU's konkurrencekommissær Mario Monti (side 535)

En af dine forgængere som EU's konkurrencekommissær, Mario Monti, talte i 2001 om DVD-systemets regionalalkoder: "We do not permit a system which provides greater protection than the intellectual property rights themselves, where such a system could be used as a smoke-screen to allow firms to maintain artificially high prices or to deny choice to consumers."

Eksempel 2: EU's frihandelsaftale med USA (side 668)

Handels- og europaminister Nick Hækkerup prøvede at bilde danskerne ind, at frihandelsaftalen ville spare en typisk dansk familie for 4.000 kr. årligt, og det baserede han på Kommissionens memo fra Bruxelles, den 14. juni 2013, hvor den skønnede, at en europæisk gennemsnitshusstand ville blive 545 EUR rigere, og EU's økonomi ville blive styrket med 0,5-1 % af BNP.

Eksempel 3: Afskaffelsen af told på DVD-plader fra tredjelande

Den 17. juni 2016 vedtog Rådet at bemyndige Kommissionen til at nedsætte tolden på en række teknologiprodukter. Det angivne formål var at udvide samhandelen med sådanne produkter. I den forbindelse blev den daværende told på 3,5 % på DVD-plader afskaffet (Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2016/1047 af 28. juni 2016).

Mine kommentarer til de tre udtalelser og tiltag

Ifølge EU-Domstolen i 1998 havde EU allerede med varemærkedirektivet i 1988 forbudt videresalg af varer fra tredjelandene. Det blev også understreget i 1997 af Kommissionen i bemærkningerne til infosoc-direktivet (side 527). Hvorfor sagde Mario Monti ikke, at regionalcoderne er glimrende, fordi de støtter EU's forbud mod at sælge amerikanske DVD-plader i EU?

Hvordan vil frihandelsaftalens fordele komme borgerne til gode, så længe den nationale generalimportør er den eneste, der må importere varerne? Når der ikke er nogen at konkurrere med, vil han selv score hele gevinsten (side 667)!

Og hvad hjælper det at fjerne told på varer, der er forbudt? Hvad med at tage første skridt først og ophæve *forbuddet* mod den samhandel, du vil have mere af?

Dommerne er blevet lovgivere, mens politikerne holdes i mørket

Det er min fornemmelse, at politikerne ikke aner, hvad der sker ved domstolene, hvor det i praksis bestemmes, hvordan forretningsdrivende som jeg skal agere på markedet. Hos os i den virkelige verden er der ikke frihandel.

I den virkelige verden bliver reglerne til foran dommere, der ikke kan eller ikke vil afsløre den manipulation, som lobbyisterne og embedsmændene angriber med.

Jeg præciserer, at jeg med "frihandelsforbud" mener afskaffelsen af international konsumtion til fordel for regional konsumtion, der håndhæves af domstolene i Danmark på den måde, at import fra tredjelandene til Danmark kræver tilladelse af den nationale generalimportør. I min branche kræves tilladelse af FDV.

Få politikere kender til frihandelsforbuddet af den gode grund, at det aldrig har været ønsket af politikerne. Ligesom FDV's udlejningsmonopol er det indført ved hjælp af manipulationer foran domstolene langt under politikernes radar.

Frihandelsforbuddets oprindelse og gennemførelse (kapitel 32-36)

Ifølge EU-Domstolen blev international konsumtion afskaffet med vedtagelsen af varemærkedirektivet i 1988, men intet tyder på, at nogen var klar over det på det tidspunkt. Kommissionen har ikke begrundet afskaffelsen med andet end en dum løgn, og der har selvsagt heller ikke været en offentlig debat herom.

Kulturminister Jytte Hilden introducerede begrebet regional konsumtion i et lovforslag den 9. februar 1994. Her fortolkede hun og embedsmændene låne/lejedirektivet sådan, at international konsumtion skulle afskaffes (side 457), selvom det ifølge forarbejderne og forhandlingerne ikke var hensigten (kapitel 32). Hun blev senere støttet af kommissær d'Archirafi, der pludselig mente, at billige varer fra tredjelandene var et problem, også selvom de var lovlige (side 451).

I forslaget til infosoc-direktivet skrev Kommissionen, at regional konsumtion allerede var indført af EU-Domstolen (side 527), men i Silhouette-sagen året efter lod den EU-Domstolen tro, at *politikere* havde vedtaget regional konsumtion, fordi det er den eneste måde at beskytte det indre markeds funktion (side 490).

Retssagen om afskaffelsen af international konsumption

Er det rimeligt at afskaffe frihandel, altså international konsumption, uden at lade politikerne behandle et forslag herom og uden en offentlig debat? EU-Domstolen understregede i 1999 i Sebago-sagen, at lovgiverne havde betonet, at international konsumption var afskaffet, men det er en helt forkert udlægning. Der var tale om en misforstået fortolkning af ordlyden i varemærkedirektivets artikel 7 (side 458). I 10 år havde ingen den mindste anelse om, at det var det, de havde gjort!

Laserdisken-sagen illustrerede tydeligt, hvor virkelighedsfjerne dommerne ved EU-Domstolen kan være, når de er under påvirkning af løgnagtige embedsmænd. Ingen understregede det så tydeligt som generaladvokaten i afsnit 15 (side 375), da han ikke var i stand til at se, hvordan ophavsmænd og producenter kunne opnå et rimeligt vederlag, når vederlaget blev lagt på prisen, selvom det altid har været måden at gøre det på. Han og resten af EU-Domstolen lod sig forlede til at tro, at Laserdisken-sagen handlede om, at jeg ikke ville betale vederlag i henhold til den danske ophavsretslov. Sagen illustrerede også, hvor besynderligt man kan læse en lov, for der stod intet om vederlag i ophavsretslovens § 23, stk. 3.

Varemærkeretten påvirkede mig ikke, men det gjorde ophavsretten. Jeg ville have anfægtet, at låne/leje-direktivet skulle forbyde frihandel, hvis ikke J. Nørup-Nielsen havde indført et optagelseskriterium og dermed sikret, at loven ikke kom til at omfatte LaserDiscs. På grund af betingelsen "berettiget interesse" havde jeg ikke mulighed for at anfægte, at Kommissionen først lod forstå, at bestemmelsen om konsumption af spredningsretten blot afspejlede EU-Domstolens praksis, og bagefter meddelte, at EU's politikere havde afskaffet international konsumption. Jeg fastholder, en sådan fremgangsmåde er uværdig for et demokrati.

Mon ikke d'Archirafi var påvirket af lobbyisterne? Jeg havde ikke mulighed for at anfægte fortolkningen af låne/leje-direktivet, fordi det ikke omfattede min import. Først efter ændringen af ophavsretsloven i 2002 kunne jeg gøre indsigelse.

Det problematiske begreb kaldes magtfordrejning. Kommissionen foregav, at en bestemmelse havde ét bestemt formål, men bagefter fik samme bestemmelse pludselig en helt anden og betydelig mere indgribende betydning.

Jeg anfægtede i samme ombæring, at afskaffelse af international konsumption er den eneste løsning, der sikrer det indre markeds funktion. Det passer altså ikke! Via en retssag mod Kulturministeriet og en beskrivelse af regional konsumption som et forbud mod import af DVD-plader fra tredjelande uden FDV's tilladelse nåede spørgsmålet om den påtvungne afskaffelse af international konsumption for EU-Domstolen, og så skete det minsandten igen (kapitel 44 og 45).

Med løgne, manipulationer og kovedinger kæmpede Kommissionens folk for det frihandelsforbud, som den internationale industri selvfølgelig håndhæver den dag i dag, så de kan få mere for deres produkter i EU til skade for EU's borgere. Igen skulle man tro, at Kommissionens indlæg var skrevet af lobbyisterne selv, for Kommissionens embedsmænd løj sig fra alle de problematiske spørgsmål.

1. Embedsmændenes alternative fortolkning af regional konsumption

Embedsmændene ignorerede, at den danske opfattelse af regional konsumption går ud på, at generalimportøren kontrollerer indførslen af varer til hans område. I Danmark er det FDV, når det drejer sig om filmværker, og den danske afdeling af IFPI, når det drejer sig om musik. I den danske fortolkning har hver medlemsstat en generalimportør. Regional konsumption opdeler altså EU-markedet.

Det er ikke fortolkningen fra Silhouette-sagen, der lægges til grund i Danmark. Jeg er med på, at en ensartet gennemførelse af regional konsumption principielt kan sikre det indre markeds funktion (side 455), men kun i den fortolkning, hvor en rettighedshaver - som i Silhouette-sagen - forbyder import til EU for *alle* og i *hele* EU. Den fortolkning, der er beskrevet i forelæggelsen, blev totalt ignoreret.

2. Embedsmændenes misopfattelse af det andet præjudicielle spørgsmål

I den danske fortolkning er det indre marked under alle omstændigheder opdelt, idet det er op til generalimportøren, om borgerne i den pågældende medlemsstat får adgang til de importerede eksemplarer fra tredjelandene. Det påvirker således ikke det indre markeds funktion, hvis man i Danmark vælger at tage denne ret fra generalimportøren og overlader det til Folketinget at bestemme.

3. Embedsmændene om spredningsrettens formål og oprindelse

Embedsmændene nævnte slet ikke låne/leje-direktivet, hvor spredningsretten blev indført og begrundet som et middel til at bekæmpe spredning af piratkopierede produkter (side 447). Embedsmændene afviste minsandten i indlæggets afsnit 27, at spredningsretten har noget at gøre med kampen mod piratkopier (side 634).

4. Embedsmændenes opfattelse af konkurrencekommissær Mario Monti

Ifølge embedsmændene var Mario Monti idiot. Et frihandelsforbud strider ikke mod EU's konkurrencepolitik, påstod de nu, og det påvirker ikke forholdet til de tredjelande, der ikke længere kan afsætte deres varer i EU via verdensmarkedet!

5. Embedsmændenes besynderlige opfattelse af ytringsfrihed

Embedsmændene afviste i afsnit 33, at forbuddet mod litteratur, musik og film fra tredjelandene har en negativ virkning på spredningen af ytringer. De fortsatte i det samme spor i afsnit 34, hvor de påstod, at regional konsumption "på ingen måde" forhindrer, at ytringer spredes, som ophavsmanden til ytringen ønsker at sprede. Jamen, Sydney Pollack og David Lynch ønskede de amerikanske udgaver spredt (side 631). Så tilføjes det i afsnit 40, at forbud mod litteratur, musik og film er "nødvendigt i et demokratisk samfund"! Jamen, hvem kan støtte et sådant vanvid?

Man må konstatere, at embedsmændene er uenige med FN. Da Myanmars militær blokerede for borgernes adgang til internettet, blev det kritiseret af FN's generalsekretær, der udtalte, at ytringsfriheden også skal sikre *adgangen* til information!

Spørgsmål til Kommissionen

Det store spørgsmål er, om du, Margrethe Vestager, og de andre i EU's ledelse vil dække over de embedsmænd, der i retssagerne modarbejder alt, hvad EU i øvrigt påstår at stå for, eller om I vil reagere på oplysningerne i dette åbne brev?

Spørgsmål 12: Hvornår kommer konsumtion på dagsordenen?

Den 9. juni 2000 - på baggrund af de privilegier, EU-Domstolen havde givet til Silhouette og Sebago - bad en håndfuld medlemsstater om, at spørgsmålet om konsumtion tages op til overvejelse (side 530). Er det ikke snart på tide?

Spørgsmål 13: Hvornår skal de 16 "nye" medlemsstater høres?

Det kom tydeligvis bag på Østrig, Sverige og Polen, at de med medlemskabet af EU blev forhindret i at handle frit med resten af verden. 16 medlemsstater var ikke med til at vedtage varemærkedirektivet i 1988 og det påståede forbud mod frihandel. Er det ikke på tide, at disse 16 medlemsstater høres?

Spørgsmål 14: Forklar international konsumtions skadelige virkninger!

Jeg udfordrer dig og EU's ledelse til at forklare, hvordan ensartet anvendelse af international konsumtion kan bringe det indre markeds funktion i fare. Det var oprindeligt begrundelsen for at indføre regional konsumtion (side 490).

Spørgsmål 15: Hvorfor er EU gået i opposition til OECD?

Hvorfor er billigere varer fra tredjelandene et problem (side 451)? Over for det synspunkt står OECD. *KonkurrenceNyt*, nr. 21/91: "Det er vigtigt, at de gavnlige virkninger af liberaliseringen af handelen - bl.a. billigere og bedre varer - realiseres" (side 61). Hvad er baggrunden for, at Kommissionen mener, at den internationale industri skal score alle gevinsterne via generalimportørerne?

Spørgsmål 16: Hvorfor ønsker Kommissionen regional konsumtion?

Hvad vil Kommissionen opnå med regional konsumtion, som ikke kan opnås med international konsumtion? Hvilke fordele ser Kommissionen i et opdelt Europa med 27 generalimportører med monopollignende magt i eget område?

Afsluttende spørgsmål: Hvad har de danske forbrugere fået til gengæld?

I din samtale med Martin Krasnik i *Deadline* bekymrede det dig ikke, at vi her i landet betaler meget mere end borgerne i de andre EU-lande. Du forsvarede det med, at vi til gengæld får andre fordele. Vil du uddybe? Hvad får danskerne ud af, at skohandlere ikke må købe Converse' sko på det amerikanske marked og sælge dem billigere? Hvad fik de ud af FDV's forbud mod udlejning af LaserDiscs?

Er sandheden ikke, at Kommissionens embedsmænd har sovet i timen og ladet de store organisationer som FDV slippe godt fra at overtræde konkurrencereglerne?